

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 656/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Konkurzný podvod, s. r. o., Konkurzný podvod, Ltd. – anglická verzia Konkurzný podvod, GmbH – nemecká verzia v konkurze, Lehotská 2, Prievidza, zastúpenej advokátkou JUDr. Ľubicou Balkovou, Železničná 11, Sučany, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 135/2015 a jeho rozsudkom z 2. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Konkurzný podvod, s. r. o., Konkurzný podvod, Ltd. – anglická verzia Konkurzný podvod, GmbH – nemecká verzia v konkurze, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Konkurzný podvod, s. r. o., Konkurzný podvod, Ltd. – anglická verzia Konkurzný podvod, GmbH – nemecká verzia v konkurze (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 135/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 2. marca 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhal určenia, že *„návrh na vyhlásenie konkurzu veriteľa – [REDAKOVANÉ], zo dňa 23. 11. 2000, proti odporcovi – dlžníkovi: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]... vedený Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn.: 9 K 319/00, nie je spôsobilý vyvolať právne účinky...“*.

O predmetnom návrhu rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 26 Cb 40/2008-269 z 22. septembra 2014 tak, že ho zamietol z dôvodu, že sťažovateľ nepreukázal naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na uvedenom určení.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 2. marca 2016 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na okolnosti vyhlásenia konkurzu na jeho majetok s tým, že sťažovateľ mal v rozhodnom čase obchodné meno [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „[REDACTED]“). Návrh na vyhlásenie konkurzu podal veriteľ [REDACTED], 13. decembra 2000 krajskému súdu. O tomto návrhu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 9 K 319/2000 z 21. februára 2001 tak, že vyhlásil konkurz na majetok [REDACTED]. Na základe odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci rozhodol krajský súd uznesením zo 17. septembra 2001 tak, že vyhlásil konkurz na majetok [REDACTED]. Uznesením zo 14. júna 2001 najvyšší súd ako odvolací súd uznesenie krajského súdu zo 17. septembra 2001 potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Naliehavosť právneho záujmu na určení je daná tým, že:

a/ V prípade nevyhlásenia konkurzu nemuselo dôjsť k nútenej správe podniku, spoločnosť mohla byť prostredníctvom zamýšľaných úkonov jej štatutára ozdravená, a mohli byť uspokojené všetky oprávnené pohľadávky veriteľov, ktoré si uplatnili v rámci konkurzného konania aj mimosúdnu cestou.

b/ Bez súdom vysloveného určenia sú ohrozené zákonné a zmluvne dojednané práva navrhovateľa, ktorého postavenie je neisté.

c/ Navrhovaným určením sa dosiahne odstránenie spornosti a neistoty právneho postavenia navrhovateľa, ochrana jeho oprávnených zákonných záujmov, ochrana zmluvne dojednaných práv zo zmluvného vzťahu.

d/ Navrhovaným určením sa dosiahne náprava nezákonného stavu.

e/ Navrhovaným určením sa dosiahne právny základ pre postup navrhovateľa podľa zákona č. 514/2003 Z. z., o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, nezákonným zásahom do práv, právom chránených záujmov navrhovateľa, v kontexte skutkového a právneho stavu tohto návrhu.

Návrh veriteľa, [REDACTED], zo dňa 23. 11. 2000. na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. [REDACTED], v zmysle ustanovenia § 4, ods. 3., ods. 4., ods. 5., zákona o konkurze a vyrovnaní, § 9 ods. 2, § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka:

a/ Je datovaný 23. 11. 2000.

b/ Neobsahuje presné označenie dlžníka.

c/ Podľa výpisu z obchodného registra na [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v čase podpísania návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka [REDAKOVANÉ], spoločnosť zastupovali a za spoločnosť podpisovali vždy dvaja členovia predstavenstva spoločne, z ktorých jeden bol predseda predstavenstva, v jeho neprítomnosti podpredseda predstavenstva, spolu s ďalším členom predstavenstva. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v čase podpísania návrhu na vyhlásenie konkurzu ako členka predstavenstva, členka predstavenstva nebola.

8. Návrh veriteľa, [REDAKOVANÉ], zo dňa 23. 11. 2000, na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka [REDAKOVANÉ], je v rozpore s dobrými mravmi... relevantné aj pre obchodné vzťahy, je v rozpore s ustanovením § 265 Obchodného zákonníka výkonom práva, ktorý nie je v súlade so zásadami poctivého obchodného styku, a nepožíva právnu ochranu, v kontexte so skutočnosťami konštatovanými v uznesení Najvyššieho súdu SR č. k. 6 Obo 93/01 zo dňa 14. 06. 2001, a skutočnosťami preukázanými listinami založenými v spise 9 K 319/00, o ktorých veriteľ, [REDAKOVANÉ], už v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu mal vedomosť:

a/ Majetok dlžníka nie je predĺžený, nie je preukázané, že by dlžník nebol po zákonom stanovenú dobu schopný splácať svoje pohľadávky.

c/ [REDAKOVANÉ], ako oprávnený, pre pohľadávky voči [REDAKOVANÉ], ako povinnému, z úverovej zmluvy č. 002/97/116 zo dňa 13. 01. 1997, zabezpečenej záložným právom, z úverovej zmluvy č. 011/99/111 zo dňa 28. 05. 1999, zabezpečenej záložným právom, podala dňa 26. 06. 2000, v rozpore so zmluvnými dojednaniami v úverových zmluvách, nezákonné návrhy na exekúciu, ktoré nezákonne viedol, na základe poverenia súdu, súdny exekútor... nekonal podľa exekučných titulov, ktoré špecifikovali majetkové práva, ktoré môžu byť postihnuté exekúciou, zablokoval všetky účty, majetok, a spoločnosť [REDAKOVANÉ], objektívne nemohla splácať pohľadávky [REDAKOVANÉ], ani sa nemohla správať ako podnikateľ...“

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ uvádza, že krajský súd napadnutým rozsudkom porušil § 2, § 3 a § 18 OSP, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 154c ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny a čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru.

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd Bratislava, v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 Cob 135/2915, právoplatným rozsudkom sp. zn.: 3 Cob 135/2015-285, IČS: 1108206778, zo dňa 02. 03. 2016... porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny..., porušil právo sťažovateľa na rovnosť účastníkov konania podľa článku 47 ods. 3 Ústavy SR, článku 37 ods. 3 Listiny..., v spojení s článkom 14 Dohovoru..., porušil právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, na spravodlivé súdne konanie, na prístup k súdu, podľa článku 6 ods. 2 Dohovoru...

2. Rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn.: 3 Cob 135/2015-285, IČS: 1108206778, zo dňa 02. 03. 2016... zrušuje, vec vracia Krajskému súdu Bratislava...

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie, vo výške 200 000,- €, ktoré mu je Krajský súd Bratislava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd Bratislava je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške podľa vyčíslenia, na účet advokátky... do 15 dní odo dňa právoplatnosti nálezu.“

Navrhovaná suma finančného zadostučinenia je podľa sťažovateľa „náležitá a spravodlivá, primeraná hodnote majetku sťažovateľa pred začatím nezákonného konkurzného konania na Krajskom súde Bratislava, sp. zn.: 9 K 319/2000, na nezákonný návrh nezákonne konajúceho veriteľa, [REDAKOVANÉ], vo výške 7 000 000,- €, určenej znalcom, primeraná následkom odňatia základných ľudských práv, primeraná následkom nezákonného postupu a nezákonného rozhodnutia súdu, a poskytnutia právnej ochrany nezákonnému postupu a nezákonnému rozhodnutiu súdu nadriadeným súdom.

Majetok spoločnosti [REDAKOVANÉ], nadobudla, v nezákonnom konkurznom konaní na Krajskom súde Bratislava, sp. zn.: 9 K 319/2000, spoločnosť [REDAKOVANÉ].. za podhodnotenú sumu 20 000 000,- Sk, ktorá následne majetok predala ďalšej osobe, len nehnuteľnosti za cenu 50 000 000,- Sk.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Text uvedený mimo petitu pokladá ústavný súd za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit

(I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011, IV. ÚS 126/2012).

Sťažovateľ v petite sťažnosti namieta porušenie práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru „na spravodlivý súdny proces, na spravodlivé súdne konanie, na prístup k súdu“. Vychádzajúc z odôvodnenia sťažnosti a slovného vymedzenia porušeného práva – ústavný súd považoval označenie „čl. 6 ods. 2 dohovoru“ – za chybu v písaní, resp. inú zrejmu nesprávnosť – pričom správne označenie sťažovateľom označeného práva, ktorého porušenie namieta, je právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ namieta aj porušenie čl. 154c ústavy a porušenie čl. 13 dohovoru. Porušenie týchto článkov však sťažovateľ nezahrnul do petitu sťažnosti, preto o namietanom porušení týchto článkov ústavný súd nerozhodoval.

Ústavný súd takto pri predbežnom prerokovaní preskúmal sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením čl. 14 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z 2. marca 2016 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, z hľadiska toho, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd ako odvolací súd napadnutým rozsudkom z 2. marca 2016 potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým tento zamietol návrh sťažovateľa. V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na dôvody zamietnutia návrhu a tiež na odvolaciu argumentáciu sťažovateľa a uviedol:

„Odvolací súd konštatujúc správnosť napadnutého rozsudku k veci dodáva, že súd prvého stupňa vec správne vyhodnotil a správne právne posúdil. K odvolaniu navrhovateľa odvolací súd uvádza, že navrhovateľ v odvolaní zhrnul argumenty ktoré predniesol či už písomne alebo svojimi vyjadreniami pred súdom prvého stupňa a na ktoré súd prvého stupňa argumentačne ani nemohol reflektovať, nakoľko navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal naliehavý právny záujem na určovacej žalobe. Odvolací súd na dôvažok dodáva, že súd prvého stupňa a ani odvolací súd nie je možné považovať za preskúmací súd vo vzťahu k rozhodnutiam vydaných v konaní vedenom pod sp. zn.: 9 K 319/2000.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako správny potvrdil.“

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok okresného súdu z 22. septembra 2014, ktorým tento zamietol návrh sťažovateľa na určenie neplatnosti návrhu na vyhlásenie konkurzu. Okresný súd poukázal na obsah návrhu a na vyjadrenia odporcov a následne uviedol tieto právne závery:

„Základnou podmienkou dôvodnosti a teda východiskom prípadnej úspešnosti určovacej žaloby podľa § 80 písm. c/ O. s. p., ktorá je svojou podstatou žalobou preventívnou, je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Rozumie sa tým právny záujem žalobcu. Právny záujem žalobcu musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, t. j. naliehavý. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Pre žalobcu to znamená nielen nevyhnutnosť tvrdiť, ale aj doložiť (označiť) skutočnosti, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol v rozsudku žalobe meritórne vyhovieť. Naliehavosť právneho záujmu je charakterizovaná určitými aspektmi: žalovaným je popieraná existencia (neexistencia) práva, či právneho pomeru žalobcu, teda je tu stav, že právo, resp. právny vzťah medzi účastníkmi konania je sporný (existencia aktuálneho stavu objektívnej právnej neistoty medzi účastníkmi); jestvuje ohrozenie práva či právneho vzťahu, prípadne stav neistoty právneho postavenia žalobcu, ktorý nemožno odstrániť inak len určovacím výrokom; jestvuje potreba odstránenia tejto neistoty, resp. ohrozenia práva alebo právneho vzťahu.

Nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu vedie k zamietnutiu určovacieho návrhu (z tohto samotného dôvodu). Súd teda najprv musí mať za doloženú existenciu takéhoto záujmu, aby vôbec mohol pristúpiť k posudzovaniu (skúmaniu) merita

veci. Inak (ak má za nepreukázanú existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na určovacej žalobe v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p.) bez skúmania vecnej stránky návrhu musí žalobný návrh zamietnuť (ako neprípustný). Či tento záujem jestvuje, skúma súd ex offo, t. j. z úradnej povinnosti.

Na základe vyššie uvedeného a citovaných zákonných ustanovení mal súd za preukázané, že navrhovateľ nepreukázal naliehavý právny záujem v zmysle ustanovenia § 80 písm. c O. s. p. Súd sa stotožnil z názorom odporcu v treťom rade, že prostredníctvom takto podaného návrhu nemožno eliminovať stav ohrozenia práva navrhovateľa.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.“

Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu – konajúce súdy dospeli k záveru, že sťažovateľ v návrhu nepreukázal naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) OSP na určenie neplatnosti návrhu na vyhlásenie konkurzu. Okresný súd uviedol, že uvedený návrh sťažovateľa nemôže viesť k odstráneniu sťažovateľom namietaného právneho stavu. Zároveň uviedol, že pri nesplnení podmienky existencie naliehavého právneho záujmu na určenie neplatnosti nemožno skúmať okolnosti týkajúce sa veci samej. Krajský súd tiež uviedol, že ani on a ani okresný súd nemôžu preskúmavať rozhodnutia konkurzného súdu v konkurznom konaní sp. zn. 9 K 319/2000.

Ústavný súd považuje výklad ustanovenia § 80 písm. c) OSP krajským súdom v spojení s okresným súdom za logický a racionálny, tento výklad nie je v rozpore so zmyslom a účelom uvedeného zákonného ustanovenia, nemožno ho preto považovať za arbitrárny. Ústavný súd tiež konštatuje, že krajský súd v spojení s okresným súdom svoje právne závery primerane odôvodnili, tieto závery preto nie sú zjavne neodôvodnené. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu ako súdu prvého stupňa predstavuje dostatočný podklad pre výrok napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým tento potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny.

Nad rámec veci ústavný súd osobitne poukazuje na právny záver krajského súdu, podľa ktorého krajský súd a okresný súd nepreskúmajú rozhodnutia konkurzného súdu v konkurznom konaní. Ústavný súd k uvedenému dodáva, že náležitosti návrhu na vyhlásenie konkurzu posudzuje konkurzný súd – kladný výsledok tohto posúdenia, t. j. že návrh má náležitosti vyžadované zákonom – nemožno zvrátiť návrhom podľa § 80 písm. c) OSP, ktorým iný všeobecný súd v inom konaní má určiť, že uvedený návrh je neúčinný pre nesplnenie niektorých zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny alebo práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu v spojení s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad predovšetkým § 80 písm. c) OSP krajským súdom ako odvolacím súdom v spojení s okresným súdom ako súdom prvého stupňa takéto nedostatky nevykazuje.

Sťažovateľ v sťažnosti neuvádza takú argumentáciu, ktorá by indikovala možnosť vysloviť porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, príp. podľa čl. 37 ods. 3 listiny a ani porušenie čl. 14 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2017